

VĚSTNÍK

ROČNÍK XLII VÍDEŇ, PROSINEC 1996 6 ČÍSLO: 12.

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
11, Pelzgaſse 17, 1150 Wien

KARDINÁL BERAN:

Šťastné a veselé svátky vánoční!

SPINKEJ SLADCE!

*Bělostných roj anděličků
slétl s nebe jasné výše
dolů, k jeslím Ježíškovým,
kolem nichž vše štěstím dlyše.*

*Klaní se Mu, obdivují
betlemské to Boží Dítě,
kolébat je všichni chtějí,
při tom zpívají Mu hbitě.*

*“Spinkej sladce!” zní jim s retů
píseň jímavá a vroucí:
“Spi, Ježíšku, Králi světů,
Boží Synu, všemohoucí!”*

Blažena Petrová

To je běžný a stručný obsah obvyklých blahopřání k svátkům Narození Páně. Běžný a v upřímném smyslu obsažný. Kdo dosáhne plného štěstí, pravého, ten přirozeně také prožívá pravou radost vnitřní v té míře, že ji projevuje i zevní veselostí. To platí v řádě jak přirozeném, tak nadpřirozeném. V duchu správného chápání hodnot cennější je štěstí nadpřirozené, ale i toto vede k štěstí přirozenému, poněvadž duše se snáze vyrovná s nedostatky nebo se ztrátou dobra přirozeného.

Vánoční svátky pak, poněvadž jsou to svátky lásky, jsou dny, v nichž vzpomínáme Boží štědrosti a tím, že se snažíme být co nejštědřejší k svým drahým, ano dle možnosti i k těm, kdož ani k sobě štědrými být nemohou.

A tak z hlediska náboženského svátky vánoční jsou živým důkazem, jak náboženství, jehož oblastí je nadpřirozeno, nepodceňuje přirozeno, naopak snaží se nadpřirozenem prohrát i přirozeno.

Památka Narození Páně nám připomíná událost ze života Ježíšova, při níž velmi názorně právě lidství, člověčenství Syna Božího je zpřítomňováno, a to člověčenství po té radostné stránce.

Vzijme se do chvíle, kdy Maria se svatým Josefem klečela u jesliček Ježíškových. V chudobě, v chlévě a na slámě ležel Ježíšek, ale jaké štěstí plnilo duši Mariinu, jaká radostná vděčnost rozechvívala srdce Josefovo. A obraz ten si můžeme bez nadsázky doplnit: Nad jejich hlavami zástup andělů, kteří v hlubokém údivu, ale s živou vírou klaněli se Dítěti tomu jako svému Pánu. “Tak Bůh miloval svět, že Syna svého poslal,” slovy těmi vyjádřil sv. Jan, miláček Páně, své přesvědčení, že láska Boha Otce byla hlavní pohnutkou vtělení Ježíšova, věčného Slova, a tuto lásku i andělé obdivovali a uctili.

Jestliže tedy Církev svatá vedla věřící k tomu, aby radostně prožívali památku narození Páně, pak tím chtěla jen zdůraznit, že i v plánech Nejvyššího bylo narozením věčného Slova upozornit lidstvo na neobyčejnost významu původu člověka.

Vedle toho snaha soustředit pozornost na Betlém měla i další účel: poskytnout rodinám možnost přiblížit se k nejkrásnějšímu a nejpozvedlivějšímu příkladu jejich — k svaté rodině nazaretské.

A že v křesťanských rodinách i tento účel byl do jisté míry pochopen, to potvrzuje okolnost, že svátky oslavující narození Páně se staly svátkem rodinným, a že i štědrost Boží v takové míře právě v tomto tajemství se osvědčující působila, že rodinné ony svátky staly se dny vzájemné štědrosti. Je nesprávné tedy Církev a křesťanství odsuzovat, že obrací všechen životní zájem lidí na věčnost a hodnot i potřeb časných nedbá.

Naopak cílem i náboženské výchovy je zharmonizovat nižší stránku člověka s vyšší a vychovat jej k uplatňování dobrých stránek přirozena. To potvrzuje i ta skutečnost, že právě prožívání svátků vánočních v duchu náboženském značně prospělo i k bohatému rozvoji kultury i přirozené. Co získala jen česká národní poezie vlivem ducha vánoc! Hudba — nejen pokud se týká lidových písní vánočních, nýbrž i uměleckých skladeb, ať máme na mysli vánoční mše, aneb varhanní doprovody v duchu vánoc! A umění výtvarné? Výstavy jesliček, betlémů i v cizině vzbudily mnoho zájmu o české umění. Nepřímým důkazem pravdivosti tohoto tvrzení je, že právě i v těchto kulturně uměleckých oborech úpadek byl důsledkem úpadku i náboženského citění a náboženského života.

Snaha nahradit dětem a rodinám Ježíška v jesličkách dědem Mrázem minula se s výsledkem. Však i po stránce psychologické byla záměna ta v podstatě pochybená. Chtít nahradit blaživé teplo lásky Ježíškovy ledovým úsměvem Dědy?

Modleme se hodně na ten úmysl, aby křesťanské rodiny svou hluboce prožívanou láskou v dětských duších probouzely, rozvíjely a prohlubovaly uvědomělou víru! Kéž by zas i škola podporovala snahu rodičů! Jak daleko více i opravdového štěstí by zakotvilo v našich rodinách, a to by byl i odůvodněný předpoklad hlubší a bohatší kultury národní v dalších generacích.

Mám po té stránce velmi krásné vzpomínky na své mládí. Otec byl učitelem, ovšem věřícím. Byl nám dětem vzorem života z víry. Proto také i svátky vánoční, třebaže pro nízký plat v oné době velkých dárků nám nemohl věnovat, nás učil prožívat vřele a zbožně. Sám ráno přistrojil vánoční stromek, co mohl nejlépe, a asi uprostřed štedrovečerní večeře najednou se ztratil, aniž bychom byli zpozorovali. Zatím co my jsme s chutí dojívali "muziku", tak se u nás nazýval kompot ze sušených hrušek a švestek — najednou zazněl zvoneček. Běželi jsme do vedlejší místnosti a tam zářil už stromček okrášlený.

Byli bychom se nejraději hned vrhli na dárečky pod stromkem, ale napřed jsme museli zazpívat "Narodil se Kristus Pán" a po krátké modlitbě k Ježíškovi tatínek nám dárky rozdával. Pak jsme si trochu odpočinuli a včas se vypravili na půlnoční, při níž radostný zpěv lidových písní a umělých skladeb vděčně oslavoval štědrost lásky Boží, lidstvu projevenou vtělením a narozením Syna Božího.

Promiňte, že jsem se tak zabral do vzpomínek z mládí. Nic mimořádného v nich není, ale učinil jsem tak z obavy, že i v našich křesťanských rodinách z rodinné radosti štedrovečerní je nápadně setřen onen ráz vnitřní nadpřirozené radosti a že celá nálada štedrovečerní rodinné slavnosti se skorem výlučně soustředí uje na dárky přirozené a vděčnost za štědrost oblasti přirozené.

Jistě i to má svůj význam, ale pro radost ze štědrosti přirozené rodičů a nám drahých osob nemělo by být zapomínáno na původní motiv a důvod oné štědrosti, kterým je štědrost Boží lásky.

Ten smysl má i privilegium, že každý kněz má právo v den Narození Páně sloužit tři mše svaté. Kolik milostí již jediná mše svatá přináší obětujícímu i všem, kdož jsou účastní jeho oběti. A na Boží hod vánoční poklad těchto milostí může být ztrojnásoben. A jak epistoly těchto mší svatých tak i evangelia v lahodném celku s obsahem i všech ostatních modliteb znovu oslavují štědrost Boží a lásku, jejímž bohatým důkazem je právě štědrost.

Snažme se tedy ono štěstí a onu radost vánoční posvětit radostí a štěstím nadpřirozeným, a pak jistě i svátky vánoční stanou se nám i všem našim drahým co nejpožehnanější.

"Nový Život".

Narodil se Kristus Pán

Jakým to světlem září jeskyně,
andělských křídel šum ji plní,
úbělem jejich kraj se vlní,
hvězda sní zlatá v nebes výšině.
V jesličkách Dítě krásy rajske div,
přečistá Panna se tam nad ním kloní,
s výsostí hvězdných do betlemských niv
andělských sborů chvalo zpěvy zvoní.
Požehnán buď, jenž s nebe přicházíš,
národům zaslíbený Králi,
v chudické plénky zem Tě halí,
Jemuž se v úctě koří hvězdná říš.
Slovo jsi, Boha Otce věčný Syn,
stáváš se bratrem naším, božské Dítě,
sestoupiv s trůnu slávy v země klín!
Vtělená Lásko, kdo z nás pochopí Tě?
Z nezměrné lásky k nám ses tělem stal,
abys nám dobyl věčné spásy,
každý tep Srdce tvého hlásí,
jak jsi nás, Synu Boží, miloval!
V chudobě tvé se Tobě klaníme,
uděl nám pro své svaté narození,
v slávě at' tvář tvou také uzmáme,
od smrti věčné tebou vykoupení!

Tamara Trojani nadhla publikum v Koncertním domě

Při premiéře „Sachen zum Lachen mit Musik“, která se konala v sobotu dne 26. 10. 96 ve vyprodaném Koncertnhauzu, se postarala naše krajanka Tamara Trojani o mimořádný umělecký zážitek. Vystoupila v programu spolu s populárním umělcem Otto Schenkem

a orchestrem Bratislavské Státní opery pod vedením Konstantina Schenka. Grandiózně přednesla známé árie ze světových operet a oper. Jejím uměním se nechal strhnout i sám Otto Schenk. Překvapením večera bylo, že zpívali společně duet. „Asistoval“ jí také jako nekuřák, když přednesla „Zigarettenlied“, při němž prokázala svůj temperament. Přítomní odměnili účinkující bouřlivými ovacemi a vynutili si sérii přídavků. O vysoké úrovni představení svědčili i prominentní hosté, nacházející se v publiku: Felix Dvorak, Helmut Lohner, Werner Schneyder, Einzi Stolz a samozřejmě zpěvaččini volejbaloví partneři z Orla.

ŘÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL „NEJSVĚTĚJŠÍHO VYKUPITELE“

Videaň 3, Rennweg 63

KOSTEL JEDNOTY

SV. METODĚJE

SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

24. PROSINCE VE 22 HODIN

Chránový sbor za řízení Jiřího Čecha zpívá vánoční mši "Hej, Mistře!" od Jakuba Jana Ryby.

Na varhany hraje talentovaný Alfi Klein-Watrycz.

25. prosince v 10 hod. zpívají žáci a absolventi školy "Komenský" vánoční koledy.

Zpěv diriguje paní učitelka Pavla Carmignato.

Na varhany doprovází Dr. Karel Zachar.

DOBA VÁNOČNÍ MILÁ UŽ SE ZAS K NÁM SKLÁNÍ,
LÁSKA BOŽÍ SPLNILA ZBOŽNÝCH DUŠÍ PŘÁNÍ :
Z PANNY SE NARODIL TEN, JENŽ SVĚTY STVOŘIL,
V JESLÍCH ODPOČÍVÁ.

Blíží se doba, kdy v kostelech a v rodinách budeme oslavovat lidské narození Toho, který s Otcem a Duchem Svatým žije a kraluje na věky.

Židovský národ po tisíciletí očekával slíbeného Mesiáše, o němž proroci nastiňovali, že bude mít božskou moc - "Bůh sám přijde a spasí vás", ale v době, kdy Mesiáš skutečně přišel, očekávali většinou světského vladaře, který by je vysvobodil z římského poddanství.

Jaká to překvapivá a neuvěřitelná zvěst, že Syn Boží se stal člověkem, aby nás vykoupil : umožnil dosáhnout věčného cíle v nebi, pro který jsme byli stvořeni.

Těžko bychom mohli přijmout za pravdu tuto novinu, kdyby ji netlumilo jasně andělské zvěstování a kdyby ji nepotvrzovaly jak slova a život Ježíše Krista, tak učení a dějiny Jím založené Církve. Přesto nás toto tajemství právem udivuje a ohromuje. Má nás však ještě víc plnit vděčností a láskou.

Skutečnost Vtělení Božího Syna převyšuje a překonává všechna naše očekávání a představy, všechna přání a fantastické spekulace, všechny pohádky a báje. My však žijeme v době, kdy lidská srdce jsou sice vlivem hmotářského smýšlení a sobeckého egoismu málo nakloněna přijímat víru, založenou na zjevení Božím, ale na druhé straně nám Bůh poskytuje pomoc prostřednictvím vědy, která neustále odkrývá působení Boží moci v hmotném světě. Výsledkem je, že svým rozumem stále víc poznáváme, jak i v hmotném světě - čím více jej poznáváme - objevujeme tajemství a záhady, na které náš rozum nestačí. Čím víc, na příklad, vědci zkoumají složení hmoty, tím víc se podstata hmoty jeví záhadnější a tajemnější.

My obvykle bez váhání a námitek přijímáme vědecké poznatky a domněnky, protože většinou nekladou a nevyžadují žádné závazky nebo postoj pro naše svědomí, ale měli bychom z nich aspoň usoudit to, že musíme nutně - pro limitaci našeho rozumu /nechci použít slova "omezenost", i když v mnohých případech je na místě/- se setkávat s nevyzpytatelnými záhadami ve světě duchovém a duševním, když stále hlubší poznávání hmotného světa nás vede do neproniknutelných tajemství.

Slova Písma, že "tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný" budou nás i v této adventní a vánoční době plnit úžasem nad nepochopitelnými projevy Boží lásky k lidem, ale měli bychom tohoto obdivu použít k oživení naší víry, k prohloubení naší naděje a k umocnění naší lásky k Bohu. To znamená, že vděčnost za vtělení Božího Syna, za Jeho narození, má nás vést k tomu, že budeme opravdovějšími a horlivějšími křesťany : vyznavači Kristova učení.

Prožijeme tyto adventní a vánoční doby jako by měly být pro nás ty poslední, jako by to měla být příprava na Jeho poslední příchod na tento svět nebo na náš vstup před soudnou stolicí Boží. Ne s bázní a strachem, nýbrž s radostným očekáváním, s důslednou horlivostí, s vděčností a láskou. Oplatit Boží lásku můžeme jenom opravdovou snahou plnit Jeho přikázání : "Milovat budeš Boha nade všechno a bližního jako sebe samého".

Co je úspěch? Jde o velmi široký pojem, který zahrnuje věci drobné a každodenní i velké, doslova životní. Dosáhnout úspěchu není vždy těžké ani komplikované a není dokonce vždy důležité ani výchozí postavení. Předpokladem je „vědět co dělat“ a „udělat to“. Chyby a neúspěchy jsou na cestě k úspěchu zákonitě a nutné. Potvrzuje to i japonské přísloví: „Když upadneš, nevstávej nikdy s prázdnými rukama.“

Jak předejít polovině problémů a neúspěchů? Většinou stačí dodržovat dvě zásady:

1. Nikdy neříkej příliš rychle „ano“.

2. Nečekej příliš dlouho s odpovědí „ne“.

Nevěříte? Příliš rychle vyslovené „ano“ je základem všech chyb, které vyplývají z:

a) toho, že jsme se dříve dostatečně neseznámili s potřebnými skutečnostmi;

b) toho, že jsme předem neuvážili všechny možnosti;

c) toho, že jsme předem daný návrh nepromysleli logicky.

Praktická metoda dosažení úspěchu spočívá v obezřetnosti v každé situaci, která nám neskýtá dost času na promyšlení skutečností, možností a různých řešení. Každý návrh, vyžadující okamžitý souhlas a akceptování bez potřebného uvažování, je třeba odmítnout. Nevěřte své „intuici“, i s ní se dá manipulovat a to dokáže skoro každý, kdo zná například jen několik tzv. laskavých slov otevírajících duši.

To však zdaleka neznamená, že na vše budeme říkat „ne“. Než to uděláme, musíme nejdříve:

a) poznat všechny základní skutečnosti;

b) rozvážit všechny možnosti;

c) logicky promyslet návrh až do jeho konce a důsledků.

Díky používání takového postupu se změníme v lidi, kteří vědí a znají a přijímají rozhodnutí bez obav z jeho dopadu. Psycholog William James k tomu říká: „Když už se rozhodneš a pustíš se do práce, odvrhni všechny své obavy o výsledek.“ Velký naftový magnát Waite Phillips tvrdil: „Nastává doba, kdy je třeba se rozhodnout a dělat. Potom se už nikdy nesmíš ohlížet dozadu.“

Dívejte se před sebe – v tom je jedno z tajemství úspěchu. Součas-

ÚSPĚCH pro každého!

ně si uvědomujte, že budoucnost je vlastně prodloužením současnosti. Pokud příliš rychle řeknete „ano“ nebo budete příliš dlouho váhat vyslovit „ne“, následky se musí dříve nebo později stejně dostavit.

V životě i práci je nejdůležitější zkvalitňování. Ještě nikdo se nestal slavným, velkým či bohatým tím, že

dělal to, co dělali nebo mohli dělat jiní. Kdo chce mít úspěch, musí dělat **lépe** než ostatní.

Alenka objevila v Říši divů následující zákon: Musíš utíkat ze všech sil, abys zůstal na stejném místě. A pokud se chceš dostat dopředu, musíš běžet dvakrát tak rychle.

Univerzální poučení tvrdí: jdi stále dopředu, jinak zůstaneš vzadu nebo se dostaneš na vedlejší kolej. To platí nejen v oblasti obchodu, ale i v zaměstnání, doma, ve škole, ve společnosti a v celém životě.

Proto je třeba být stále lepším, stále lépe pracovat, přemýšlet, plánovat, zvažovat způsoby, jak jít dál. Ale především to všechno skutečně udělat.

Cesta k úspěchu je podobná běhu přes překážky, které jsou současně zdrojem síly. Úspěchy všech velkých lidí měly svůj počátek v překonávání překážek a boji proti nepřízní osudu.

Thomas Edison byl poslán ze školy domů, protože učitelé dospěli k zá-

věru, že je tak hloupý, že se nemůže nic naučit. A přesto se stal jedním z největších světových vynálezců!

Benjamin Franklin se narodil jako patnácté ze sedmnácti dětí chudého výrobce svíček. Jeho největším nedostatkem bylo to, že do školy chodil jen jeden rok... Dokázal se však „naučit filozofii“, čtyřem jazykům, financím, politice, diplomacií a... stal se jedním z nejvzdělanějších Američanů.

Jistý chudý Ir měl za sebou jen pět let školní docházky. Protože však chtěl být spisovatelem, psal a psal devět let. Vydělal za tu dobu 30 dolarů. Nakonec se však ukázalo, že píle skutečně přináší úspěch. George Bernard Shaw se stal jedním z největších spisovatelů a vydělal miliony. Získal také Nobelovu cenu za literaturu.

Demosthenes koktal. Aby se svého nedostatku zbavil, dával si do úst kamínky a překřikoval hukot mořských vln. Byl z něj nakonec nejlepší řečník v antickém Řecku!

Mnohý namítne, že všichni jmenovaní na sobě „začali pracovat“ již v mládí a že ti dříve narození mají cestu k úspěchu složitější. Není to pravda.

Vanderbill stavěl železnice a dosáhl většiny svých úspěchů až poté, co dovršil osmdesát let.

Velký francouzský malíř Monet maloval nádherné obrazy ještě ve věku osmdesáti šesti let.

Tizian ve stejném věku namaloval svůj jedinečný obraz „Bitva u Lepanta“.

Cestu k úspěchu nemusí zmařit ani vážné onemocnění či invalidita.

Beethoven komponoval své nesmrtelné symfonie i poté, co ohluchnul.

Milton napsal svůj „Ztracený ráj“, ačkoliv byl slepý.

John Bunyan napsal „Cestování poutníka“ ve vězení.

Co říci závěrem?

Mějte radost z překážek! Nutí vás k vyššímu úsilí, rozhodnosti a vytrvalosti. Pokud vydržíte, potom se úspěch musí dostavit. Proto by se překonávání nepřízní osudu mělo stát pro každého „koníčkem“, neboť mu dává možnost vyzkoušet si své síly v praxi. A kdo se začne s překážkami prát, neměl by se nikdy vzdávat uprostřed boje!

OTROK ČI BUŘIČ ?

Kdyby se prosadily názory některých psychologů a pedagogů-totíž aby se dítě uskutečnilo tím, že mu ponecháme naprostou volnost, nakonec bychom zjistili, že dítě je vrak - a ne dobře vychovaný člověk. Mohlo by vyhodit z okna počítačku, kompjútr, všechno, co by mu právě přišlo do ruky. Mohlo by krást, bít sourozence nebo i jiné děti, kdykoliv ho přepadne zlost, rozbíjet okna nebo šlapat po záhonech. To je ovšem nesmysl! Ale jak mu zabránit, aby neničilo věci nebo i samo sebe a své okolí. Násilím? Bitím? Tresty?

NÁSILÍ JE SMRT SVOBODY!

Nebo přece jen máme dítěti nařezat, když udělá něco špatného? A navíc, když nás třeba i něco jiného rozzlobilo a sáhne k trestu, neuměrnému přestupku dítěte, abychom sami svou zlost nějak odreagovali? To se dělalo dříve. Po dítěti se žádala strohá disciplína s nepostradatelnou rákoskou nebo řemenem. Lenoš i rušitelé klidu nejen dostávali od rodičů - většinou od otce - tělesný trest, ale také učitel mával rákoskou. Jenže osobnost se nedá správně formovat násilím.

NÁSILNÉ NUCENÍ VEDE K POTLAČENÍ SVOBODY.

Svoboda vede k uskutečnění vlastního JÁ. Vnučuje-li člověk dítěti svou vůli - a to bezohledně - znetvořuje je a omezuje jeho možnost, aby uskutečnilo samo sebe.

Ovšem nedostatek kázně - disciplíny - a násilné nucení jsou dva extrémy. První končí v anarchii, druhé k zotročení. Všimněme-li si osobností anarchistů-nejen v politickém smyslu-najdeme v dětství skoro určitě ostrou, bezohlednou násilnost. Toto zotročení vede buď k anarchismu nebo k otrocké poddanosti všemu-podle povahy dítěte. Má-li dítě vyrůst v normálního člověka, nesmí být jeho život ani zmatkem, chaosem, ani pouhým nátlakem. Kázeň je ovšem pro vytváření osobnosti dítěte naprosto nutná, ale k tomu nepřispěje ani naprostá volnost ani ostré a často nesmyslné a neodůvodněné tresty. Trestáme-li dítě, musíme mu vysvětlit, proč. Normální dítě uzná, že si trest zaslouží, že mu prospěje - pokud ovšem není trest neuměrný k přestupku dítěte.

Pro většinu dětí není tělesný trest tak těžký, jako např. odepře-li se mu televize, kniha, účast na sportovním utkání nebo na kulturním podniku. Známe-li povahu svého dítěte, poznáme-co je pro ně větším trestem než výprask. Trestáme-li ve vzteku, dítě to pocítí a může se ještě víc zatvrdit. Odpor vůči takovému vzteklému otci či matce si nese celým životem.

Podle P. Josefa FLANAGANA

ZHÝČKANÉ DÍTĚ

SVOBODA A ODPOVĚDNOST

Odpovědnost nemůže být bez svobody, ale také svoboda nemůže být bez odpovědnosti. Člověk je svobodným členem společnosti - ale jen tehdy, zachová-li si a vychová se k odpovědnosti a kázní. Svoboda neznamena neuznávat zákony a dobré zvyky společnosti, ke které patříme. Mohu být svobodný jen tehdy, uznám-li zákony společnosti a když se jimi také řídím. Když tyto zákony zrazuji, zničím i svou svobodu. Kdyby byl každý svým vlastním zákonodárcem, celá společnost by se zničila, rozpadla.

Ale řídit se zákony diktatury? Zde musí člověk sám pocítit, do jaké míry se jimi řídit může a do jaké míry se jimi řídit nesmí - aby neohrozil správný vývoj své osobnosti. Jistě musíme např. při výsledku u soudu mluvit pravdu. Avšak smíme říci pravdu v diktatuře, když víme, že touto pravdou ohrozíme nevinné lidi? Jejich svobodu? Zde je nejlépe mlčet. Stejně musí mlčet lékař, kněz, právník - kdyby pravdou narušil svobodu druhého člověka, kdyby ho tím poničil.

CO BRÁNÍ ZHÝČKANÉMU DÍTĚTI V SVOBODNÉM VÝVOJI?

Co znamená slovo "hýčkat"? Vyhovíme-li každému přání dítěte, hýčkáme je. Je to vlastně dítě nezdařené. Neuznává požadavky a práva druhého, uznává jen své vlastní požadavky a přání. Když se pak někdo odváží vnést se do jeho záležitostí, bouří se, stěžuje si, dělá scény a hraje si na uraženého. Avšak dítě patří do určitého společenství a rodiče, vychovatelé je musí naučit, aby se zákonům, zvykům a tradicím společnosti podřítilo a respektovalo je. Když je rodiče hýčkají, tj. nevedou je k tomu, je to dítě zhýčkané, stále nešťastné, protože není svobodné. Nezná sebekázeň, je otrokem svých často velmi zlých choutek a rozmarů. Stálé zanedbávání povinností oslabuje vůli-kterou dostalo při narození. Aby si svobodnou vůli udrželo, musí se stále cvičit, školit a k tomu jsou tu rodiče a vychovatelé. Není to lehká povinnost rodičů, zvláště těch, kteří byli sami zhýčkaní. Když dítě přivedou na svět, je jejich povinnost, je správně vychovávat. Nesprávná výchova se vymstí. P. J. FLANAGAN

VIDEŇSKÉ

SVOBODNÉ LISTY

Měsítníková rada české a slovenské větve v Rakousku

Doporučujeme
našim členům

Čtete a rozšiřujete
české noviny vídeňské.

TĚLESNÝ TREST JE VÝRAZEM BEZMOCI

DÍTĚ potřebuje LÁSKU

Skoro se ani nechce věřit, že už je to čtvrt století, kdy se u nás začaly budovat SOS dětské vesničky. Jejich vznik tenkrát provázela velká pozornost celého národa a bylo jen málo lidí, kteří na jejich výstavbu něčím nepřispěli. Mezi jmény, která najdeme u základů tohoto hnutí, domínuje jedno: profesor MUDr. JIŘÍ DUNOVSKÝ.

□ Pane profesore, říká se, že na začátku všeho byl film. Je to pravda?

Je a není. Jindřich Fairaizl tenkrát natočil dokument Inzerát. Dal si do novin falešný inzerát, že hledá dítě k osvojení. Na ten se mu nikdo neozval, tak otiskl další inzerát, že vymění Fiat 850 za dítě k osvojení. Na ten mu odpovědělo 350 lidí. On jich asi padesát objel a někteří z nich byli ochotni mluvit na kameru. Podařilo se mu ukázat děsivou bídu dítěte. Ten film měl velký ohlas jak u nás, tak v zahraničí.

To však nebyl úplný začátek. Již někdy v polovině šedesátých let se začal měnit názor na výchovu dětí. I k nám začala pronikat teorie deprivace, která hovořila o tom, že není lhostejné, zda je dítě v útlém věku milováno. Dnes se nám to zdá normální, ale tenkrát to byla převratná myšlenka, která se vlastně vracela ke kořenům rodinné výchovy.

□ Jak byla do té doby organizována náhradní péče o děti?

Musíme se vrátit trošku do historie. V padesátých letech u nás došlo k rozbití dosavadního dobře fungujícího systému náhradní péče. Pěstounská péče byla zrušena. Tehdy se přes 6000 dětí přes noc jediným škrtem pera dostalo z pěstounských rodin do dětských domovů. Navíc byly dětské domovy organizovány podle sovětského vzoru, takže děti byly umísťovány podle věku a pohlaví. Dětské domovy

MUDr. Jiří Dunovský

do tří let patřily pod ministerstvo zdravotnictví, nad tři roky pod ministerstvo školství.

Já jsem se v té době dostal na ministerstvo zdravotnictví, kde jsem odpovídal právě za dětské domovy, kojenecké ústavy a jesle. Vznikla pro mě dost paradoxní situace. Na jedné straně jsem byl za něco odpovědný, na druhé straně jsem si jasně uvědomoval hrůzu toho systému. A snažil jsem

se — spolu se svými spolupracovníky a přáteli, kteří cítili stejně jako já — tuhle situaci nějak řešit, postarat se dobře o děti žijící mimo rodinu a také zabránit devastaci rodiny.

□ Jistě jste se setkal v té době s argumentem, že o děti v těchto zařízeních je dobře postaráno, nic jim nechybí, jak jste se dopracoval k opačnému názoru?

Moje maminka se tenkrát po smrti otce stala správkyní v dětském domově. Měl jsem možnost vyšetřovat děti, které tímto zařízením prošly. Byl to domov pro děti od 3 do 6 let. Když jsem s nimi hovořil později, z celého tohoto období si nepamatovaly žádné lidi. Ačkoli tam byly mezi řadou vychovatelů nejméně tři ženy, které se dětem opravdu obětavě věnovaly, pamatovaly si jen širokou bránu, vysoké schody a sanitku, která je vezla do nemocnice. To byly veškeré vzpomínky na kus života! Musím říci, že to mnou otřásl. Ty děti nebyly nikde zakotvené, neměly nikde své „doma“.

□ Hledal jste někde inspiraci?

Měl jsem v té době možnost hodně

ÚNOR 1997

★ **8. CELOMENŠINOVÝ REPREZENTACÍ PLES - PARKHOTEL SCHÖNBRUNN - Menšínová rada**
- 21 hodin - SOBOTA

cestovat. Byl jsem v Anglii, ve Francii, ale hlavně v Německu a v Rakousku. Viděl jsem i negativní příklady. Vzpomínám si na jeden domov nedaleko Budapešti, kde bylo tisíc dětí za ohradou. Snažili jsme se najít něco, co by nahradilo ten u nás zavedený a v podstatě indoktrinovaný systém, který děti velmi poškozoval. V Rakousku mě nadchly SOS dětské vesničky. Ta možnost svěřit skupinu dětí, bez ohledu na věk, či na to, jak prospívají ve škole, jedné mamince, se mi zdála tím pravým řešením.

My jsme však nehledali jenom takovéhle cesty. Snažili jsme se pracovat i v rámci daného systému. Dělali jsme pokusy s domovy rodinného typu. Například to byl domov v Kašperských Horách nebo v Krásné Lípě. Tohle všechno bylo strašně těžké. Dostávali jsme se pořád do sporů, protože jsme překračovali určené věkové hranice a pravomoci resortů. Setkávali jsme se například s argumentem, že naše sestry neumějí děti vychovávat a podobně.

□ Jak vlastně vznikla sbírka ve prospěch SOS dětských vesniček?

Tenkrát mě pozvali na televizní besedu. Vyprávěl jsem tam, jak to vypadá v Rakousku. Způsobilo to ohromné pozdvižení. Najednou se objevili lidé — a začali nosit peníze. My jsme zatím měli jen přípravný výbor a vlastně jsme neměli žádné oprávnění peníze přijímat. Když jsem se o tom někde zmínil, hned mi volali ze spořitelny, že nám zřizují účet. To víte, bylo jaro roku 1968. . .

□ A potom přišla invaze. . .

Ano, tenkrát se to všechno zastavilo. Ale jen na čas. 12. prosince bylo naše hnutí uznáno. To už jsme měli deset milionů a připravené místo pro první vesničku — v Dubi u Karlových Varů.

□ Takže se rakouské zkušenosti uplatnily i u nás?

Ta inspirace Rakouskem tu jistě byla, ale musím říci, že program, který pak vykristlizoval, byl český. A to nejenom v tom, že v Rakousku jsou SOS dětské vesničky vlastně formou ústavní péče, zatímco u nás jsou děti svěřovány přímo jedné matce — pěst-

ounce, ale hlavně celkovou přípravou a výběrem. U nás se tímto problémem zabývala skupina odborníků a svou činnost jsme sledovali i jiné cíle, než postavit domeček a do něj děti dát. Chtěli jsme udělat nějaký systém, vypracovat návody, modely, prorazit. I právně. Dá se říci, že se nám v podstatě podařilo změnit atmosféru, založit nový systém pěstounské péče. Musím poznamenat, že si potom jezdili pro zkušenosti z Rakouska k nám.

„. . . Jde totiž o to nejen dítě ochránit, ale naučit ho a dát mu možnost, aby se samo ochránilo a tohle podle mně tělesný trest blokuje. . .“

□ Takže účel byl splněn?

Jistě. Ovšem, bohužel, jen nedokonalé. Dodnes jsou dětské domovy rozděleny do dvou resortů a někdy jsou ty hloubky mezi nimi dost velké. Nedávno jsme se snažili umístit pět sourozenců v jedné SOS dětské vesničce a svázeli jsme je dohromady ze čtyř dětských domovů. Stále se ještě mnoho dětí mimo rodinu po dovršení určitého věku stěhuje z ústavu do ústavu.

□ Ted' ovšem pracujete v Dětském krizovém centru a od dětí opuštěných jste se profesně dostal k dětem zanedbávaným, týraným a zneužívaným. Nebyla v tom trošku deziluze?

Neřekl bych. Tak jako jsem v těch letech kolem roku 1968 cítil, že klíčovou otázkou je opuštěné dítě, tak dnes vídím, že je to dítě týrané, zneužívané a zanedbávané.

□ Je situace opravdu tak hrozná?

Je. Ona je to vlastně otázka postavení dítěte ve společnosti, uznání dítěte jako osoby sui generis. Například teď se mě moc dotkla ta aféra na Moravě, kde došlo ve škole k tělesnému potrestání dítěte. Jsem toho názoru, že do školy tělesný trest nepatří. Vím,

že tam hodně protichůdných svědectví, pravdu se už asi nedovíme. Ale nedávno udělala dr. Vaníčková výzkum, z něhož vyplynulo, že pětadvacet procent učitelů tělesné tresty používá. Já věřím, že kantořina je moc těžká, ale jsem přesvědčen, že tělesný trest je vlastně přiznáním vlastní bezmocnosti vychovatele, který situaci nezvládl jinak.

My jsme ochotni dlouze diskutovat o násilí v médiích. To, že děti vyrůstají — a jsou vychovávány — v prostředí, kde je tělesný trest něčím normálním, je podle mně stejně, ne-li více, nebezpečné. Problém je v tom, že se s dětmi mnohde zachází jako s objektem a ne s plnoprávnou samostatnou osobností.

□ Trestají se u nás děti více nebo méně než jinde ve světě?

Situace u nás je podobná kulturnímu vzorci německému, hlavně pak rakouskému, potažmo italskému. Zásadně se odlišuje od severské tradice. Tam se vůbec děti netlučou, tam se na ně dívají jako na plnoprávné členy společnosti.

Naše děti jsou schopné se dobře učit, studovat, ale když vyjedou do světa, jsou zakřiknuté.

□ Fungování Dětského krizového centra je z třiceti procent závislé na sponzorech. Jak se vám daří získávat prostředky a jak je využíváte?

Získáváme je těžko a potřebujeme jich hodně. Chtěli bychom hlavně vybudovat zázemí Dětského krizového centra. Abychom měli kam dát dítě na pozorování, abychom měli kam umístit matku s dítětem, kterou někdo vyhnal. Kolem každého našeho případu je mnoho křiku a hádání a my nemáme možnost vyloučit — třeba jen nakrátko — tyto vlivy na dítě. Chtěli bychom opakovat také to, co se nám podařilo u SOS dětských vesniček — udělat model, a ten dát k dispozici ostatním. Něco stojí také prezentace naší práce v zahraničí a také naši pracovníci by měli více vyjždět, aby si přivezli další zkušenosti, které by mohli doma aplikovat.

Děkujeme za rozhovor.

EVA SÝKOROVÁ

BŘEZEN 1997

★ 8.: MENŠINOVÁ RADA - VEČER ÁRIÍ a PÍSNÍ - Ivana Ročková, členka opery ND v Praze - Slovanaká Beseda - Začátek 16 hodin - SOBOTA

SLOH A ZDVOŘILOST

Sloh dnešní doby je bez ozdob, život dneška bez zdvořilosti. /Zdvořilostí myslí autor úctu k člověku, projevovanou chováním, ne prázdné společenské formy./ Znamená to, že s přibýváním budov bez ozdob ubývá i lidských vztahů a vytrácí se z nich zdvořilost a vzájemná úcta?

Ve slohu se odráží životní filosofie doby. Základní filosofií dneška je materialismus, popření ducha. Neexistuje-li svět mimo toho, který vidíme, dotýkáme se ho a vědecky ho rozebíráme, pak není možná ani výzdoba. Ta totiž vyjadřuje symbolikou, t.j. sdělováním nehmotného skrze hmotu, že existuje svět nad tímto smyslovým světem, svět nadpřirozený.

Budova UNO a jiné stavby vypadají často jako prosvětlené krabice na keksy nebo prodloužené bedny. Jsou ryze "funkční"; jedinou funkcí zmaterializované kultury je totiž obchod a výměna věcí tohoto světa.

V dobách, kdy byla kultura prodchnuta šťastnou filosofií a viditelné věci byly znamením a vniřním výrazem neviditelné skutečnosti, byl sloh s tisíci ozdobami velmi účinný. Pelikán, který krmí svá mláďata vlastní krví byl obraz oběti Kristovy. Lev, vdechující mrtvým lvíčatům život představoval Zmrtvýchvstání. Liška, která vykukovala lstivě za rohem, byla výstraha před nástrahami satanovými. Obraz Páně, vstupujícího vítězně do Jerusalema připomínal slova Kristova, že budou-li lidé odepírat chválu Bohu, přijdou kameny, aby Pána chválily. A to také kameny na gotických katedrálách dělaly. Dnes však kameny mlčí; moderní člověk nevěří, že existuje jiný svět a jiný osud - než je svět a osud kamenů.

Vytrácí-li se víra v nadpřirozený, duchovní život, nemá sloh co zobrazovat, co vyjadřovat. Ztratí-li pak člověk přesvědčení, že každý z nás má nesmrtelnou duši a proto je cennější než celý svět, ztratí také důvod, proč by měl před druhým úctu a tuto úctu projevovat laskavou zdvořilostí. Člověk bez duše je věc a věc je něco, co potřebujeme, ale čeho si nevážíme. Je "funkční" jako stavba nebo francouzský klíč nebo kolo. Zdvořilé chování, dobré způsoby, poklona a laskavost, s kterými by se měli smrtelníci k sobě blížit a vyjadřovat tak své vnitřní přesvědčení o hodnotě vykoupeného člověka, obrazu Božího a bratra Kristova - se vytrácejí.

Důstojnost lidské osoby tvoří základ demokracie. Je-li však člověk jen věc, nástroj, a ne jen o něco méně než anděl, vzájemná zdvořilost se vypaří, zmizí, vůbec nevznikne - jako nemá UNO palác ani jedinou ozdobu. Co je ozdoba pro stavbu, je zdvořilost a úcta pro život člověka. Všechny lidské vztahy má opřádat láska, která je odrazem lásky Boží. Jméno přítele, které vyslovujeme s úctou a náklonností je jako kámen katedrály, který zpívá čest Bohu. Milé a jemné způsoby se vyskytují jen tam, kde cítí lidé vzájemnou příbuznost, kde je cit pro svatost. Všichni jsme bratři, protože Bůh je náš Otec.

Zdvořilost není sestup výše stojícího k podřízenému nebo podíl na obchodech druhého, je to důstojné přesvědčení srdce o svatosti lidské, vykoupené duše. Přináší do hovoru půvab: zvuk hlasu, držení těla, odpověď očí, pohyb ruky, vyjadřující úctu - všechno dokazuje, že mluvíme s někým, který má před sebou nesmrtelný život a pro něhož zemřel Kristus.

Zdvořilost vyrůstá ze svatosti jako ozdoba z citu pro svatost.

Získá-li sloh zase své ozdoby, je docela možné, že chování lidí mezi sebou bude zase zdvořilé, laskavé, plné nevyslovitelného půvabu, který pramení z jistoty, že v každém, s kým přijdu do styku, je skryta krev Kristova a věčnost.

J. Fulton SNEEN

Svatováclavské Podblanické slavnosti⁹

Louňovice pod Bláníkem 28.9.1996

Hlavní program

- 10.30 Svatováclavská biskupská mše na Bláníku
- 12.00 Průvod knížete Václava - skupina A.R.G.O. z hory Bláníku do zámku v Louňovicích (ČR)
- 12.30 Slavnostní zahájení za přítomnosti přednosti OÚ Benešov
- 12.45 Dětská folklorní skupina Benešáček (Benešov)
- 13.15 Budějická kapela Ády ŠKOLKY (Č. Budějovice)
- 14.15 Country skupina Samotáři + taneční skupina Podkova (Sezimovo Ústí)
- 15.00 L. Sobota + R. Skamene (Praha)
- 15.15 Country skupina Samotáři (Sezimovo Ústí)
- 15.45 L. Sobota + R. Skamene (Praha)
- 16.00 Skupina Largo - taneční melodie (Tábor)
- 16.30 Slosování perman. vtupenek (Vox + L. Sobota a R. Skamene)
- 17.00 Budějická kapela Ády ŠKOLKY (Č. Budějovice)
- 18.00 Závěrem pozvání k tanci

Atrakce, jízda na ponících, občerstvení, netradiční řemesla a prodej ekologicky pěstovaných a vyráběných potravin a jiných produktů, výrobků historických řemesel aj.
Celou akci bude natáčet televizní studio, je očekávána návštěva významných hostů.

Pivovarská zahrada

- 13.00 - 18.00 SOUTĚŽE:
stavění beden - dvojice na čas
pít "tupláku" piva na čas
- 13.00 - 16.00 nepravidelná vystoupení skupiny Pouličníci (Tábor) - kramářské a pouliční písně
- 16.30 Taneční country parket se skupinou Samotáři (Sezimovo Ústí)
Konec dle výdrže účastníků

Zámek

- 14.00 Pravidelná vystoupení šermířů
- 15.00 - agentura A.R.G.O. (Písek)
- 16.00 na nádvoří
- 17.00

Historické středověké tržiště
s možností koupě čehokoliv

Vážená redakce ! Vídeň, říjen 1996

Vrátiv se z Čech, chci vám referovat

o jedinečné akci, která se poprvé uskutečnila. Svatojáclavské Podblanické slavnosti se konaly pod pověstí opředěným vrchem Bláníkem ve středních Čechách. Pořadatelé chtějí navázat na staré tradice a zároveň "ukázat", jak asi sv. Václav v době nouze nejvyšší vyjíždí z Bláníku na pomoc národu. Prostě, byla to přehlídka dobových kostýmů a ukázka života v dávných časech. Nicméně vylákala tato akce do Louňovic pod Bláníkem několik tisíc návštěvníků, kteří s velkým zájmem sledovali celý průběh slavností. Už z vrcholu Bláníku, kde byla sloužena svatojáclavská mše sv. a od paty této posvátné hory, odkud vyjel sv. Václav s celou družinou na koních, byv doprovázen nesčetným davem, se rozlévalo nadšení, korunované na náměstí Louňovickém přehlídkou všech kostýmovaných účastníků. Když pak sv. Václav vystoupil na tribunu a pronesl památná slova: "Ne dám zahynouti Vám, ni budoucím", neznalo nadšení hranic. V této chvíli

li jsem si uvědomil, jaké nezkrotná síla v českém národě vězí a jak je tradice pevně spojena s dneškem. Jsem velmi šťasten, že jsem tento den pod Bláníkem prožít a pocítit velkou duševní obnovu. Tento slavný den byl zakončen taneční zábavou v místním hostinci, již v duchu doby dnešní. Pořadatelé této akce mne ujistili, že se slavnosti budou konat každoročně v tuto dobu, tedy na svátek Václava. Příkl. fotogr. dokument této akce. S pozdravem. ★ Václav Stejskal ★

T. G. MASARYK NA VÍDEŇSKÉ UNIVERZITĚ

21. listopad 1996 zůstane pro českou akademickou obec a pro naši českou menšinu dnem památným. Stala se totiž událost, pro znalce poměrů na Vídeňské univerzitě dosud téměř nepředstavitelná: v arkádách atriia Vídeňské univerzity byla odhalena busta Tomáše Garrigue Masaryka.

Podnět k této akci vyšel z Masarykovy univerzity v Brně společně s Vídeňskou univerzitou. Obě univerzity se totiž nedávno dohodly na užší spolupráci.

Slavnostní shromáždění bylo v 10.30 hod. zahájeno fanfárami. Následoval pozoruhodný projev rektora Vídeňské univerzity Jeho Magnificence Prof. Dr. Alfreda Ebenbauera a poté projev rektora Masarykovy univerzity Jeho Magnificence Prof. Dr. Eduarda Schmidta, CSc. Pan rektor Schmidt přednesl svůj projev, jak sám humorně poznamenal, v dnešním akademickém esperantu, tedy angličtině (dřívějších dobách by to bývala byla latina). Oba rektori pak společně odhalili bustu T. G. Masaryka. Je to vynikající umělecké dílo předního českého sochaře Vincence Makovského, které se setkal s všeobecným obdivem. Akademickou slavnost zakončil Moravian Brass Quartett, v němž účinkují vesměs členové Státní filharmonie Brno.

Odpoledne se konalo ve velkém slavnostním sále Vídeňské univerzity sympozium na téma: „T. G. Masaryk jako univerzitní učitel a vizionární politik“. Účastníky byli Prof. Dr. Peter Demetz (Yale university), Doz. Dr. Jan Zouhar a Doc. Dr. Jiří Malíř (oba Masarykova univerzita) a Prof. Dr. Arnold Suppan (Vídeňská univerzita).

Slavnostního shromáždění se zúčastnilo na jednosto osobností z Brna (rektor, prorektor, děkan, akademický senát, profesori, docenti až po studenty) a řada významných osobností zdejšího akademického a veřejného života, m.j. Jeho Excelence pan velvyslanec České republiky ing. Pavel Jajtner, místostarosta města Vídně Dr. Scpp Rieder a zástupci rakouského ministerstva školství.

Naše menšina byla zastoupena představiteli a členy Akademického spolku ve Vídni, vedením české školy „Komenského“ a řadou dalších krajanů.

Vídeň měla, podle slov samotného Masaryka, pro jeho duchovní vývoj značný význam. Na zdejší Akademickém gymnaziu dovršil svá středoškolská studia v letech 1869-1872, poté se zapsal na filozofické fakultě Vídeňské univerzity. Studoval nejen klasickou filologii a filozofii, ale zapisoval si i přednášky z přírodních věd, národního hospodářství, disciplin státovědných, teologie a dokonce kurs anatomie a fyziologie. 10. března 1876 promoval pod dohledem Jeho Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I., což znamená, že všechny přísné zkoušky obstal s vyznamenáním a tak dosáhl jména a ctí, práv a privilegií doktora filozofie, jak vyplývá z latinského textu jeho promoční listiny.

Záhy po svém příchodu do Vídně stal se mladý Masaryk členem Akademického spolku ve Vídni, založeného roku 1868. Patřil tak k jeho prvním členům. Byl členem velmi aktivním a proto byl záhy zvolen starostou Akademického spolku. Pozoruhodné v této souvislosti je, že Masaryk, od roku 1879 již docentem filozofie na Vídeňské univerzitě, se angažoval svou přednáškou v Akademickém spolku ve Vídni v listopadu 1881 ve prospěch zřízení české univerzity. Jeho touhy se splnily nečekaně rychle, když byl v roce 1882 povolán jako profesor na nově zřízenou českou univerzitu v Praze, kde přednášel filozofii, sociologii a psychologii. Již v letech své činnosti v Praze se Masaryk zasazoval o zřízení druhé české univerzity v Brně. K tomu ovšem došlo až po vzniku Československé republiky 28. ledna 1919. Tato univerzita nese jméno Masarykovo, jako výraz ocenění jeho zásluh. Tež počátkem roku 1919 byl prezident Československé republiky Tomáš Garrigue Masaryk zvolen čestným starostou Akademického spolku ve Vídni. Masaryk tuto poctu rád přijal a zůstal nám věrným členem až do své smrti.

S ohledem na mimořádný význam a aktuálnost odhalení busty T. G. Masaryka ve Vídeňské univerzitě, přinášíme důležitý a vynikající projev rektora Prof. Dr. Alfreda Ebenbauera v německém originále a v plném znění.

Za Akademický spolek ve Vídni
Dr. Jan Petřík

Jeden si nepolepšil

Michael Popel

Ať si kdo chce co chce říká, polepšili jsme si za těch sedm let, marná sláva, i včetně remcalů, skoro všichni. Někteří snaživi dokonce dokázali slušně (ba i poctivě) zbohatnout, jiní méně poctivě, ale tak už to chodívá. Ti ostatní si aspoň za své skoro stejné jistě víc užijou: kdo chce, může, kam chce, přečte si a shlédne, co dřív nemohl, všeobecně víc může, než musí.

Přesně obráceně, doslova z bláta do louže však dopadl ten, který se o změnu snad nejvíc zasloužil - náš pan prezident! Coby dramatický autor - mistr paradoxu a absurdity - si paradoxně a absurdně, jako snad jediný nepolepšil, ba právě naopak. Jestliže dřív ho hlídali zpovzdálí a navenek diskretně s jen občasnými výpadky, dnes je hlídán profesionálně, stále a bez možnosti zmizet. Dřív mu hlídači tu a tam něco zabavili, dnes ho prostě a bezostyšně okradou. Dřív, když se mu něco nelíbilo, klidně napsal hlavě státu s rizikem, že půjde sedět, což mu hlava státu také ochotně umožňovala. Komu však může psát dnes? Ze svobodného dramatika na volné noze, písničkáře často kontroverzní, závažné hry, byl učiněn úředníkem s nabitou pracovní dobou, pevným denním režimem a tvořícím projevem k oficiálním příležitostem (včetně toho nešťastného kladení věnců). Dřív si hověl ve vytahaných svetrech a ošoupaných manšestrákách, dnes nesmí udělat bez elegantní kravaty a decentního obleku ani krok. Staří přátelé se k němu teď dostávají značně obtížně, zato musí chtít nechtě poprávat sluchu i takovým, jimž by (kdyby bylo jen na něm) nikdy sluchu dobrovolně nepoprál. Namísto příjemného posezení s blízkými v milované hospůdce oficiální obědy či večere. Co dřív psal, to se četlo s tichým vřelým souhlasem a veřejným vřelým odsouzením, dnes mají moudrá slova často osud luštěniny na zeď vrhané. Jeho hry dříve hrané amatérskými soubory jsou jimi hrány dál, navíc však i vize o lepším životě společnosti realizují namnoze též „umělci“ mající daleko k profesionalitě. Co šlo dřív vyjádřit jasně, pádně a bez obalu, dnes aby bylo haleno do diplomatického hávu, mírního kejhání případné potrefené husy, třeba i zahraniční.

Kterýkoliv svědomitý úředník v šedesáti (zatím pořád ještě) spokojeně odchází užívat slasti zaslouženého důchodu, z tohoto úřadu se však takto vzdálit dost dobře nelze. A kdo by také tak nevděčnou roli převzal, když milující národ v dojemné péči o zdraví svému nejvyššímu ani tu cigaretu nedopřeje. Ach, těžký je život pana prezidenta.

LN

K JAKÉMU TYPU PATŘÍTE?

Jsou typy mateřské, erotické, romantické, praktické a intelektuální. Někdy se spojí kolik typů v jedné osobě.

MATEŘSKÝ TYP je matkou už v dětství, hraje si s panenkami, později s mladšími sourozenci. První typ se chová jako učitelky, druhý ukazuje na budoucí mateřství. Věda je jim obvykle cizí, na vyšších školách často neobstojí, ačkoliv jsou svědomité. Přijímají, nic nového netvoří. Napřed se zajímají o děti, pak o muže. Mateřský typ se projevuje už v dětství a nikdy ze srdce nevymizí. Dívka, která nemá ani trochu mateřského citu, je více méně sobecká. Dívka s dobře vyvinutým mateřským citem pokládá každý lidský život za sobě blízký a je jí svatý.

Tomuto ženskému typu neodpovídá žádný mužský typ, aspoň ne v mládí. Později se může vyvinout v mladém muži otrovský typ, který je na stejné úrovni, jako mateřský.

SMYSLOVÝ-EROTICKÝ TYP - se také projevuje u dívek brzy. Chtějí být středem pozornosti mužů. Jejich dospívání je obtížné. Rády koketují, chtějí se líbit, oděvem, chováním, řečí-všechno využívají k tomu, aby je muži obdivovali. Tato smyslnost-i když se projevuje jen koketováním a snaze, líbit se, může natropit mezi muži mnoho škod, rozvrátit rodiny a pod. Nemají silnou vůli, jejich heslem je "vyžít se". Obvykle se brzo vdají nebo brzo padnou. K muži je nepoutá láska (jak si muži často namlouvají), ale touha po rozkoši. Nemůže-li ji muž dostatečně poskytnout, hledají ji jinde nebo ho opouštějí.

Chtějí mít dítě, ale mateřské rysy nemívají. Jejich láska je vždy sobecká a smyslová.

ROMANTICKÝ TYP žije z iluzí a je precitlivělý. Neznají lásku, ale jen zbožňování. Milují to, co miluje muž, odevzdávají se mu jako dítě a naprosto ho poslouchají. Od příliš smyslového muže se odvracejí. Svět nepoznávají, ale romanticky si ho přetvořují. Ve škole milují vše, co podněcuje jejich obrazotvornost. Milují cestování. U mužů existuje podobný typ, jejich romantika je však vášnivější. Z takových žen a mužů se obvykle stávají umělci a umělkyně.

PRAKTICKÝ ŽENSKÝ TYP - je úplný opak dívky romantické. Těžko se jí rozumí, nemá potřebu se svěřovat, nepíše si deník ani ne skládá básně. Na život se dívají střízlivě, ani jej nepřibarvují fantazií, ani neponižují odporem a pohrdáním. Vnější vlivy na ně těžko působí, neznají ani vřelost - ale ani ne mrazivost. Rády pracují v kanceláři jako účetní nebo v obchodě. Jejich věrnost je bezpečná. Umění nerozumějí a - třeba jen v srdci - je považují za zbytečné. O jiných lidech soudí stroze, někdy až moc. Mají zvláštní cit pro hospodářské záležitosti - milují matematiku. Všechno chtějí pochopit, a od toho, co pochopit nemohou, se odtahují. Všechno v jejich životě je sporádané. Takových mužů je velmi mnoho.

INTELEKTUÁLNÍ DÍVKY touží po vzdělání, rády přemýšlejí, rozumují, zajímají se o filosofii, chtějí poznat příčiny a souvislosti jevů. Přemáhají své nálady a city, jejich ozdobou je vzdělání a vědomosti. Pozorují všechno přesně, opatrně a spolehlivě usuzují. Volí si zaměstnání vědecké, profesorské - v nich rostou vůdkyně žen. Avšak nebezpečí tohoto typu-mohou zranit druhého a nemají dost mravního citu.

Modlitba má velikou sílu,
když ji člověk koná, jak nejlépe umí.
Zahořklé srdce proměňuje v sladké,
smutné v radostné,
chudé v bohaté,
pošetilé v moudré,
malomyslné ve smělé,
slabé v silné,
slepé ve vidoucí,
chladné v planoucí.

Velikého Boha vábí do malého srdce;
hladovou duši pozvedá k Bohu, k živému prameni,
a sblížuje dva milující: Boha a duši.

GERTRUDA VELIKÁ

*Radostné vánoce a spokojený nový
šťastný rok Vám všem přeji:*

*Cs. lidové sdružení:
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Viden.*

**ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ
SDRUŽENÍ V RAKOUSKU**

**Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17**

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

L A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou **neděli** a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Vídeň XV.

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s prolovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

VII. ODBOR JSM.

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK - V naší klu-
bovně, Rennweg 63 a - Sobota, 7. pro-
sine 1996 - 20 hodin - Nezapomeňte
na dárky.

VÁNOČNÍ OSLAVA - V našem sále
Schützengasse 30 - Sobota, 21. prosin-
ce 1996 - 20 hodin.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ - členů a přátel
našeho spolku v českém kostele -
Rennweg 63 - Neděle, 12. ledna 1997 -
10 hodin.

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA - V našem
sále Schützengasse 30 - Hraje Pražská
Klamovka - Sobota, 27. ledna 1997 -
20 hodin.

*

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou **neděli** a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Ví-
deň I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství při
chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA Vídeň X. Puchs-
baumgasse číslo 39 a/4. Ježkova
knihovna (tamtéž) půjčuje **každou
první středu** v měsíci od 18 do 19 ho-
din. Též dle telefonické dohody; číslo
telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme **každé úterý** od 19.30 do 21 hodin
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni!

SOBOTA 21. PROSINCE 1996 - 20 HODIN

VÁNOČNÍ OSLAVA

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

NEDELE

12. LEDNA 1997 - 10 HODIN

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

ČLENŮ A PŘÁTEL NAŠEHO SPOLKU
V ČESKÉM KOSTELE RENNWEG 63

SOBOTA 27. LEDNA 1997 - 20 HODIN

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

HRAJE PRAŽSKÁ
KLAMOVKA

VÝBOR, VII. ODBOR JSM.

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. po-
řádá v **NEDĚLI 15. PROSINCE 1996** v do-
mě JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse 39.
oslavu vánočních svátků. - Začátek ve
14.30 hodin. - Hudba. -
Program - Pohoštění - Členové, dostavte
se všichni - hosté vítáni.

★ NAŠI ★

JUBILANTI

BR. OTTA STRNAD SLAVÍ
Své 70. narozeniny.
STR. MAG. LUISA CENKOVÁ
SLAVÍ Své 88. narozeniny.

PŘEJEME HOBNÉ ZDRAVÍ SPOKOJENOSTI
A BOŽÍNO POŽENÁNÍ.

